

מניין של

מישמר הגבול

הרבה מעריצים יודעים בארץ הזאת מה הולך בין הזמר צביקה פיק לבין עיתונאית מעריב מורית שפיאור כבר המון שנים, ואת זה שהם אוהבים נורא. אבל מה שהם לא יודעים, ומה שאני רוצה לספר לכם, זה מה קרה אותם בימים האחרונים.

או ככה: בפעם האחרונה שהם החליטו

צביקה פיק לילה ראשון

להתחתן, זה היה בתשיעי בחודש שעבר. אלא מאי? השטן סידר להם שפרצה מילי חמה. הם דוחים את התאריך ומחליטים שיתחתנו לפני שצביקה יצא עם פסטיבל הזמר לארה"ב. ועוד רצוי לדעת שמשיתחננו הפסטיבל יצאו כבר ביום השני שעבר.

וככה הימים חולפים, ושום דבר לא קורה עדיין, אפילו יום ראשון מגיע ושום דבר לא זו, וגם שבע בערב של יום ראשון מגיעה, ועדיין דממת אלחוט.

החדשות האחרונות מגיעות בשמונה בערב. זה הוחלט. סוף-סוף. מירי מחפשת מיקוה, להתקדש בו, ולאחר חיפושים טובים היא מוצאת כמה צדקניות שפותחות למענה את המקום ה"הוא. אז היא מיטהרת. ועכשיו צריך חופה. מוצאים רב שמס' כים. עכשיו צריך מניין. איפה מגרדים עשרה אנשים שיסכימו להתפלל יחד בשעת לילה מאוחרת? מארגנים כמה חבר'ה מ"מישמר-הגבול, ואלה נרתמים למיבצע ב"נפש חפצה.

תלבשות מתאימות לא היו להם, אז צביקה בא עם חולצת-ההופעות שלו, ומירי עם שימלה משוק-הפישפשים. לא שזה

מורית שפיאור על החשבון

אומר משהו. אני חושבת שזה דווקא מקורי. כשהחופה נגמרה, ליוותה אותו מירי ל"נמל-התעופה, ולפני שאמרה לו שלום ארוך ארוך, ששה שבועות כימעט, לא שכחה הכלה הטרייה ללחוש שהוא עדיין חייב לה את הלילה הראשון של החתונה. תארו לכם.

מחושך לאור גדול

גבי שושן עומד בנמל-התעופה בלוד, ומחכה למטוס שיקח אותו להופעות בפני חיילים בדרום. הכל תשוק, אפלה מוחלטת. פתאום אורות עיניו. ומה כבר יכול להאיר את עיניו של גבי שושן, אם לא פצצה בלונדית לא-נורמלית? הוא שם את העיניים האורות ישר עליה, ומחליט שזהו זה.

אחרי מאמץ עילאי, שלרשותו הוא מגייס את מיטב המוחות המבריקים בעיר; הוא מצליח להשיג את כתובתה של המאירה. כבר למחרת היום הוא מוצא עצמו מצל צל בדת, שעליה באותיות מאירות השם מירי עינבר.

מביטים השניים זה בזה, מביטים ואינם

הדובר מדבר אל לב הנערות

רק לפני ארבעה חודשים הוא קיבל את הגט, וכבר זה קרה לו שוב. מקורות מהימנים טוענים שהרומן בינו לבין ה"שוב" מתנהל בכל עוז מזה שש שנים.

משה אילת, דובר חברת אל על, ה" איש שעומד לנסוע רחוק-רחוק ולקבל שם את הנהלת המישרד, עם פקידה בכירה במשרד נסיעות בתל-אביב העונה, לא תמיד, לשם דליה שמינשנייק.

הם עשו את זה בדיוק באמצע המלחמה. אלא שבמקום חתונה עם אלפי מוזמנים, כמתוכנן, היו רק עשרה.

מה שמוכיח שבשביל להתחתן טוב לא מוכרחים לראות את זה המוני אנשים, וגם שאם אתה אוהב על באמת, אתה יכול לעשות את זה גם במלחמה. אפילו אם אתה עובד אל על.

משה אילת וכח"ל כרטיס חנים

המחומש הנצחי

קוטלר. כאשר גילה עודד, מצידו, את דבר הרומן. לפני חודשים אחדים, עוב את הבית. למרות אהבתו המסורסת אל תאומיו. אבל ליאורה נסעה לטייל באירופה, כש גדליה מונק בעיקבותיה. לאחר שבילו יחדיו בנעימים נסע צלע ב' ללונדון, אל צלע א', שהיא אשתו החוקית, בינתיים. ואחרי כל הטיול המייגע הוא חזר ארצה ומשרת היום בצנחנים.

עם בואה של רחל המשופצת לארץ יצטרכו, כנראה, צלעות המחומש העליו, לפתור סוף-סוף את הבעייה הגיאומטרית הסבוכה, כי בינתיים מסתבר שצלע ד',

זה שאמר שהאשה נבראה מצלע, גיבא ולא ידע מה הוא מנבא. בעצם ימים אלה טופפה לה ארצה השתי קנית רחל רובסון, ששבה משהייה ממור שכת בלונדון. ומה שלונדון עשתה לה, לא הייתה מאמינים. העלמה הפכה פאטאלית

עודד קוטלר וגבי מושבייק

לגמרי, עם תלתלים צמודים, עם תלבשות מתוך הזעקה האחרונה ועם ציפורניים ארוכות ומטופחות, לראשונה בחייה. אבל אין ספק שכשהגיעה צלע א', היא רחל, ללונדון, ידעה כבר על הרומן ש"התפתח בין צלע ב', הוא בעלה הטרי גדליה בסר (מי שהיה בעבר הלא-רחוק בעלה הקצר מאד של המשוררת-מחזאית מבקרת-ספרותית-ד"ר-לפילוסופיה דליה הרץ) לבין צלע ג', הלא היא ליאורה ריבלין, אשתו של הבמאי-שחקן עודד

גדליה בסר

הלא הוא עודד, אם אתם עוקבים אחרי מנהל רומן פרטי משלו עם לא פחות ולא יותר מאשר צלע ה', שמתגלה כגבי מושבייק, אלמנתו של התעשיין הצעיר.

מה שמדינה זו עושה

פיטר ג'יימס, הבמאי האנגלי המפורסם שביים את כטוב בעיניכם בלוני דון, עומד להגיע!

מה הוא מחפש פה? את שימריית אור, בתו של המשורר יעקב אור-לנד, בעלת הבוטיק, המשוררת לעת-מצוא וגרושתו הטרייה של ורדי בן-יעקב, ואם לבת בת 5.

האהבה פורחת בקצב הסילון משני הצדדים גם יחד. האם הוא נושא בכליו גם טבעת עגלגלה?

או, זה כבר לא פשוט כל-כך. כאן מתעוררות בעיות המולדת. היא כאן, רוחה כאן, נישמתה כאן, אצלו, אותו הדבר להיפך.

כשפיטר חושב על מקום-מגורים קבוע, ישראל אינה בדיוק המקום שהוא רואה. אולי, במיקרה, מפני שזה לא לפי הרמה שלו?

מי ינצח? לילות יגידו.